

Ξίνιχυση έρευνας να έντεχνο χορό

Το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού (Πολιτιστικές Υπηρεσίες) ανακοινώνει την έναρξη Προγράμματος Χορηγίας για Ενίσχυση Δημιουργίας και Έρευνας στον τομέα του έντεχνου χορού, το οποίο θα λειτουργεί σε πιλοτική βάση.

Το πρόγραμμα στοχεύει στη στήριξη αλλιτεχνών (χορογράφων / χορευτών) και μάδων χορού για νέες δραστηριότητες στον καλλιτεχνικό, εκπαιδευτικό και ερευνητικό τομέα. Θα δίδεται επιχορήγηση προς τους καλλιτέχνες (χορογράφους/χορευτές) ομάδες χορού, που θα προτείνουν (α) πρόγραμμα που να περιλαμβάνει απαραίτητα μια ολοκληρωμένη παραγωγή (διάρκειας από 40' μέχρι 60'), η οποία θα πρέπει να περιλαμβάνει σε μία πόλη και (β) μία άλλη δραστηριότητα στον εκπαιδευτικό ή ερευνητικό τομέα. Το ύψος της χορηγίας αποφασίζεται από Επιτροπή, κατόπιν της προτάσεως, συνοδευόμενης από οικονομιολογική πρόταση και αναλυτικό προϋπολογισμό έσοδων του εντύπου Π.Υ.ΑΧ. Το ποσό θα παχωρείται σε δύο δόσεις.

Ο καλλιτέχνης (χορογράφος/χορευτής) η ομάδα χορού θα υπόκειται στη δέμευση να παρουσιάσει αναλυτικό οικονομικό και καλλιτεχνικό απολογισμό, αποδείξεις και εξελεγχμένους λογαριασμούς, προτού λάβει την τελευταία δόση. Τελευταία μερομηνία υποβολής η 27η Ιουνίου 2007.

Το έντυπο μπορείτε να προμηθευθείτε από το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού. Για περισσότερες πληροφορίες, μπορείτε να επικοινωνήσετε στα τηλ. 22 800970, 22 00933, 22 800619.

● Ένα Έργο αφιερωμένο εξ ολοκλήρου στους ανθρώπους των 60 και άνω

«Βήματα στο θολό τοπίο»

Του δρα Αντώνη Πρωτοπαπά

Σ 'ένα από τα τελευταία άρθρα μου, που δημοσιεύτηκε στον "Πολίτη" με τίτλο "Η δυστυχία του να είσαι γέρος", είχα εκφράσει τη διαπίστωση πως στην παγκόσμια λογοτεχνία πολύ λίγα έργα καταπιάνονται με θέματα που αφορούν την τρίτη ηλικία. Ήταν λοιπόν για μένα ευχάριστη έκπληξη και ταυτόχρονα χαρά, όταν ο αγαπητός μου φίλος Πανίκος Παιονίδης, καταξιωμένος συγγραφέας και "συνόττζαιρός" μου, μου υπέδειξε πως το τελευταίο του βιβλίο "Βήματα στο θολό τοπίο", Λεμεσός 2007, είναι εξ ολοκλήρου αφιερωμένο στη ζωή και στις προσδοκίες των ανθρώπων αυτών. Των ανθρώπων που πέρασαν μια πλούσια ζωή αγώνων και στερήσεων, οι γνωστοί μας της δικής μας γειτονιάς, αυτοί "που τα είχαν όλα πίσω τους, λες να είχαν κλείσει όλοι οι δρόμοι γι' αυτούς κι ούτε τους έμειναν να κάνουν και πολλά σχέδια". Και όμως, παρ' όλη τη μοναξιά, τις αρρώστιες, την έλλειψη του χαμένου συντρόφου, καταφέρνουν στο τέλος να βρουν τη χαρά και την ελπίδα της επόμενης μέρας, ύστερα από μια τυχαία συνάντησή και κουβέντα με έναν Ξένο/η σ' ένα παγκάκι στο δροσερό "δάσουδι" της θάλασσας της Λεμεσού. Και εδώ εκφράζεται η μεγάλη ανάγκη όλων μας, και ιδιαίτερα των ανθρώπων άνω των 60, για επικοινωνία, αγάπη και στοργή, που ο Πανίκος σ' όλα του τα έργα τονίζει με μαεστρία. Ο Πανίκος Παιονίδης με πολλή αγάπη μάς παρου-

τους επιφυλάσσει η επόμενη μέρα. Και όταν αυτοί φεύγουν, αφήνουν πίσω τους μια ωραία ανάμνηση και την πεποίθηση πως "ήταν πράγματι καλοί άνθρωποι". Και το μήνυμά του όλου έργου του Πανίκου Παιονίδη βρίσκεται σ' αυτά που σκεφτόταν ο Ηρακλής.

"Όσο και αν φαίνεται παράξενο, τον Ηρακλή δεν τον απασχολούσε ο θάνατος. Το τέλος ούτε καν το σκεφτόταν. Τι είναι; Σαν τον ύπνο. Κοιμάσαι και δεν ξυπνάς. Κι ο ύπνος

Και εδώ εκφράζεται η μεγάλη ανάγκη όλων μας, και ιδιαίτερα των ανθρώπων άνω των 60, για επικοινωνία, αγάπη και στοργή, που ο Πανίκος σ' όλα του τα έργα τονίζει με μαεστρία.

εδώ είναι χωρίς όνειρα που καμιά φορά σε βασανίζουν. Το παν είναι όσο ζεις, να ζεις και να χαιρέσαι όσο μπορείς με όλες σου τις αισθήσεις".

Τέτοια έργα σαν αυτό του Πανίκου Παιονίδη αποτελούν βάλαμο και ελπίδα για μας, που βρισκόμαστε στο τελευταίο κατώφλι της ζωής και αναμένουμε και άλλους συγγραφείς να καταπιαστούν με το θέμα, αυτή τη φορά με τους ανθρώπους ίσως των 80 και άνω. Άξιος ο μισθός σ' αυτούς που θα δοκιμάσουν.

σιάζει τους ήρωές του κι αμέσως τους αγαπούμε και εμείς μαζί του κι ανησυχούμε για τον Ηρακλή τον Μουχτάρη, τον Αρτέμη ή τον Δήμο, για το τι